

FERENC PÁPA ÜZENETE
A HIVATÁSOK 59. VILÁGNAPJÁRA
2022. MÁJUS 8.

Az emberi család építésére kaptunk meghívást

Kedves Testvéreim és Nővéreim!

Miközben még a háború és az erőszak hideg szelei fújnak, és gyakran vagyunk szemtanúi annak, hogy az emberek táborokra szakadnak, Egyházként szinodális folyamatot indítottunk: sürgető szükségét érezzük annak, hogy együtt járnunk, s ápoljuk a meghallgatás, a részvétel és a megosztás dimenzióit. Minden jóakarátú férfival és nővel együtt szeretnénk hozzájárulni az *emberi család építéséhez*, sebeinek gyógyításához és egy jobb jövő felé segítéséhez. Ebben a távlatban, a hivatások ötvenkilencedik világnapja alkalmából a „hivatás” tágabb értelmén szeretnénk veletek elgondolkodni, egy szinodális Egyház összefüggésében, mely odafigyel Istenre és a világra.

Meghívást kaptunk, hogy mindannyian főszereplői legyünk a küldetésnek

A szinodalitás, az együtt járás alapvető hivatást jelent az Egyház számára, és csak ebben a horizontban tudjuk felfedezni és értékelni a különböző hivatásokat, karizmákat és szolgálatokat. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy az Egyház azért van, hogy evangelizáljon, hogy kimozduljon önmagából, és elvesse az evangélium magvait a történelemben. Ezért egy ilyen küldetés teljesítése csak az összes lelkipásztori terület összefogásával lehetséges, és azt megelőzően az Úr összes tanítványának bevonásával. Ugyanis „a keresztség erejében Isten népének minden tagja misszionárius tanítvány lett (vö. Mt 28,19). Minden megkeresztelt ember, akármilyen egyházi funkciója vagy hitismeretekben való jártassága legyen is, az evangelizáció aktív alanya” (*Evangelii gaudium* apostoli buzdítás, 120). Óvakodnunk kell attól a mentalitástól, amely szétválasztja a papokat és a világi hívőket, az előbbieket főszereplőknek, az utóbbiakat pedig végrehajtóknak tekinti. Ezzel szemben a

keresztény küldetést Isten egyetlen népeként, világiaknak és lelkipásztoroknak együtt kell teljesítenünk. Az egész Egyház evangelizáló közösség.

Meghívást kaptunk, hogy egymás és a teremtés őrzői legyünk

A „hívás” szót ne a szó szűkebb értelmében értsük, és ne csak azokra vonatkoztassuk, akik az Urat az Istennek szenteltség egy sajátos útján követik. Mindannyian meghívást kaptunk, hogy részt vegyünk Krisztus küldetésében, abban, hogy újra-egyesítsük a szétszórt emberiséget és kiengeszteljük Istennel. Általánosabban fogalmazva, minden emberi személy – még mielőtt megtapasztalná a Krisztussal való találkozást és elfogadná a keresztény hitet – az élet ajándékán keresztül alapvető meghívást kap: mindegyikünk Isten által akart és szeretett teremtmény, akiről neki egyedi és különleges elgondolása van, és ezt az isteni szikrát, mely ott lakozik minden férfi és nő szívében, ki kell bontakoztatnunk életünk során, hozzájárulva egy olyan emberiség növekedéséhez, amelyet szeretet és egymás elfogadása jellemez. Arra kaptunk meghívást, hogy egymás őrzői legyünk, hogy az egyetértés és az egymással való osztozás kötelekeit építsük, hogy gyógyítsuk a teremtett világ sebeit, hogy a teremtés szépsége el ne vesszen. Vagyis, hogy egyetlen családdá váljunk a teremtett világ csodálatos közös otthonában, a világ elemeinek harmonikus sokféleségében. Ebben a tág értelemben nemcsak az egyéneknek, hanem a népeknek, a közösségeknek és a különböző csoportosulásoknak is van „hivatása”.

Meghívást kaptunk Isten tekintetének befogadására

E nagy közös hivatásba illeszkedik az a külön hívás, amelyet Isten kifejezetten hozzánk intéz: szeretetével eléri létünket, és a végső cél felé, a halál küszöbén is átlépő teljességre irányítja azt. Isten így akart tekinteni és így tekint életünkre.

Michelangelo Buonarrotinak tulajdonítják a következő szavakat: „Minden köztömbben szobor van, és a szobrász feladata, hogy azt felfedezze.” Ha a művész tekintete ilyen lehet, Istené még inkább: abban a názáreti kislányban meglátta Isten anyját; a halász Simonban, Jónás fiában meglátta Pétert, a sziklát, akire majd Egyházát építi; a vámos Léviben meglátta Máté apostolt és evangélistát; Saulban, a keresztények ádáz üldözőjében meglátta Pált, a népek apostolát. Szerető tekintete mindig elér bennünket: megérint, felszabadít, átalakít és új emberré tesz bennünket.

Ez minden hívás dinamikája: elér bennünket Isten tekintete, aki hív bennünket. A hívás, akárcsak az életszentség, nem egy rendkívüli tapasztalat, amely csak keveseknek adatik meg. Ahogyan létezik a „szomszédos szentség” (vö. *Gaudete et exsultate* apostoli buzdítás, 6–9), úgy a hívás is mindenkinek szól, mert Isten mindenkire rátekin és mindenkit hív.

Egy távol-keleti közmondás szerint: „A bölcs ember ránéz a tojásra, és meglátja a sást; ránéz a magra, és meglátja a terebélyes fát; ránéz a bűnösre, és meglátja a szentet.” Így tekint ránk Isten: mindannyiunkban meglátja az általunk sokszor nem ismert lehetőségeket, és egész életünk során fáradhatatlanul azon dolgozik, hogy ezeket a közös szolgálatába állíthassuk.

A hivatás így születik, hála az isteni Szobrász művészetének, aki „kezeivel” kibont önmagunkból, hogy a mestermű, akinek lenni hivatottak vagyunk, láthatóvá vájon. Különösen Istennek az egocentrizmusból kiszabadító igéje képes megtisztítani, megvilágosítani és újjáteremteni bennünket. Hallgassuk tehát Isten igéjét, hogy megnyíljunk a hivatás előtt, amelyet Isten ránk bíz! És tanuljuk meg meghallgatni azokat is, akik testvéreink és nővéreink a hitben, mert tanácsaikban és példájukban Isten kezdeményezése rejtőzhet, aki mindig új utakat mutat nekünk.

Meghívást kaptunk, hogy válaszoljunk Isten tekintetére

Isten szerető és teremtő tekintete egészen különleges módon ért el bennünket Jézusban. A gazdag ifjúról szólva Márk evangélista megjegyzi: „Jézus ránézett, és megkedvelte” (Mk 10,21). Jézusnak ez a szerető tekintete mindannyiunkon ott nyugszik. Testvéreim és nővéreim, engedjük, hogy megérintsen bennünket ez a tekintet, és engedjük, hogy Jézus kiemeljen magunkból! Tanuljunk meg egymásra is úgy tekinteni, hogy azok az emberek, akikkel együtt élünk és akikkel találkozunk – bárkik legyenek is –, úgy érezhessék, hogy elfogadják őket, és felfedezzék, hogy van Valaki, aki szeretettel tekint rájuk, és arra hívja őket, hogy kibontakoztassák a bennük rejlő lehetőségeket.

Életünk megváltozik, amikor befogadjuk ezt a tekintetet. Hivatásunkat érintő párbeszéddé válik minden. Párbeszéddé köztünk és az Úr között, de köztünk és mások között is. Párbeszéddé, mely, ha mélyen átéljük, segít, hogy *egyre inkább azzá váljunk, akik vagyunk*: a felszentelt papságra szóló hivatásban, hogy Krisztus kegyelmének és irgalmának eszközei legyünk; a megszentelt életre szóló hivatásban, hogy istendicséret s egy új emberiség próféciája legyünk; a házasságra szóló hivatásban, hogy kölcsönös ajándék és az élet továbbadói és nevelői legyünk. Általánosságban az Egyházban létező minden hivatásban és szolgálatban, mely arra hív, hogy Isten szemével tekintsünk másokra és a világra, hogy szolgáljuk a jót és terjesszük a szeretetet, tettekkkel és szavakkal egyaránt.

Ezzel kapcsolatban szeretném megemlíteni egy orvos, José Gregorio Hernández Cisneros tapasztalatát. Miközben orvosként dolgozott a venezuelai Caracasban, ferences harmadrendi kívánt lenni. Később arra gondolt, hogy szerzetes és pap lesz, de az egészségi állapota ezt nem tette lehetővé. Rájött, hogy hivatása az orvosi hivatás, amelyben különösen a szegényekkel törődött. Így minden erejével a betegeknek, az akkoriban a világon végigsöprő úgynevezett spanyolnátha-járvány által sújtott betegeknek szentelte magát. Úgy halt meg, hogy elütötte egy autó, amikor kilépett egy gyógyszertárból, ahol gyógyszereket vásárolt egy idős betegének. Egy évvel ezelőtt avatták boldoggá: példamutató tanúja annak, mit jelent elfogadni az Úr hívását és teljes mértékben ragaszkodni hozzá.

Meghívást kaptunk, hogy egy testvéri világot építsünk

Keresztényként nemcsak meghívást kaptunk, vagyis nemcsak egy személyes hivatás kihívására kell válaszolnunk, hanem egybe is vagyunk híva. Olyanok vagyunk, mint a mozaikdarabkák, amelyek egyenként gyönyörűek, de csak együtt alkotnak

képet. Mindannyian ragyogunk, mint egy-egy csillag Isten szívében és a világ-egyetem égboltján, de arra kaptunk meghívást, hogy csillagképeket alkossunk, melyek irányítják és megvilágítják az emberiség útját, abból a környezetből kiindulva, amelyben élünk. Ez az Egyház misztériuma: a különbözőségek együttélésében az Egyház jele és eszköze annak, amivé lenni az egész emberiség meghívást kapott. Ezért kell az Egyháznak egyre inkább szinodálissá válnia: képesnek kell lennie arra, hogy együtt járjon a sokféleség harmóniájában, amelyben mindenki tud adni valamit és mindenki tevékenyen részt vehet.

Amikor tehát „hivatásról” beszélünk, akkor nem csupán arról van szó, hogy ezt vagy azt az életformát választjuk, hogy egy meghatározott szolgálatra szenteljük az életünket, hogy egy szerzetescsalád, mozgalom vagy egyházi közösség karizmájának vonzását követjük; hanem arról, hogy megvalósítjuk Isten álmát, a testvériségnek azt a nagy tervét, amelyet Jézus a szívében viselt, amikor az Atyához imádkozott: „Hogy mindnyájan egyek legyenek” (Jn 17,21). Az Egyházban és tágabb értelemben a társadalomban is minden hivatás egy közös célt szolgál: hogy megszólaljon a férfiak és nők között annak a sokféle ajándéknak a harmóniája, amelyet egyedül a Szentlélek tud megteremteni. Papok, megszentelt nők és férfiak, világi hívők, járjunk és dolgozzunk együtt, s tegyünk tanúságot arról, hogy a szeretetben egyesült nagy emberi család nem délibáb, hanem az a terv, amelyre Isten teremtett bennünket!

Testvéreim és nővéreim, imádkozzunk, hogy Isten népe a történelem drámai eseményei közepette egyre inkább válaszoljon erre a hívásra! Kérjük a Szentlélek világosságát, hogy mindannyian megtaláljuk a helyünket és a legjobbat nyújtsuk ebben a nagyszerű tervben!

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2022. május 8-án, húsvét negyedik vasárnapján.

Ferenc